

- 3) Met inachtneming van het beginsel van de procesautonomie: Moet de nationale rechterlijke instantie rekening houden met de verbindende aanwijzingen die een hogere rechterlijke instantie haar bij de vernietiging van haar uitspraak en terugwijzing van de zaak voor een nieuw onderzoek heeft gegeven, wanneer er redenen zijn om aan te nemen dat deze aanwijzingen in strijd zijn met het gemeenschapsrecht?
- 4) Wanneer de desbetreffende behandeling op het grondgebied van de lidstaat waarop de tegen ziektekosten verzekerde woont, niet kan worden gegeven, volstaat het dan, opdat deze lidstaat een toestemming voor een behandeling in een andere lidstaat overeenkomstig artikel 22, lid 1, sub c, van verordening (EEG) nr. 1408/71 moet verlenen, dat de bewuste behandeling als soort behoort tot de prestaties die in de wettelijke regeling van eerstgenoemde lidstaat zijn voorzien, ook wanneer deze regeling de concrete behandelingsmethode niet uitdrukkelijk noemt?
- 5) Staan artikel 49 EG en artikel 22 van verordening (EEG) nr. 1408/71 in de weg aan een nationale bepaling als artikel 36, lid 1, van de Bulgaarse Wet inzake de ziektekostenverzekering, volgens welke de verplicht verzekerden alleen recht hebben op gedeeltelijke of volledige vergoeding van de uitgaven voor medische hulp in het buitenland, wanneer zij daarvoor een voorafgaande toestemming hebben ontvangen?
- 6) Moet de nationale rechter het bevoegde orgaan van de staat waarin de betrokkene tegen ziektekosten is verzekerd, ertoe verplichten het document voor een behandeling in het buitenland (formulier E 112) af te geven, wanneer hij de weigering om een dergelijk document af te geven als onwettig beschouwt, indien de aanvraag voor afgifte van het document vóór het uitvoeren van de behandeling in het buitenland is ingediend en de behandeling ten tijde van de gerechtelijke uitspraak is afgesloten?
- 7) Indien de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord en de rechtbank de weigering van de toestemming voor een behandeling in het buitenland als onwettig beschouwt, hoe moeten dan de uitgaven voor de behandeling van de tegen ziektekosten verzekerde worden vergoed:
- rechtstreeks door de staat waar hij verzekerd is of door de staat waar de behandeling heeft plaatsgehad, nadat de toestemming voor een behandeling in het buitenland is overgelegd;
  - tot welk bedrag, wanneer het bedrag van de prestaties die zijn voorzien in het recht van de woonstaat verschilt van het bedrag van de prestaties die zijn voorzien in het recht van de lidstaat waar de behandeling wordt gegeven; met inachtneming van artikel 49 EG, dat beperkingen op het vrij verrichten van diensten verbiedt?

(¹) Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkende en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2), zoals gewijzigd en bijgewerkt door verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996 (PB 1997, L 28, blz. 1).

Beroep ingesteld op 15 mei 2009 — Groothertogdom Luxemburg/Europees Parlement, Raad van de Europese Unie

(Zaak C-176/09)

(2009/C 180/50)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Groothertogdom Luxemburg (vertegenwoordigers: C. Schiltz, gemachtigde, P. Kinsch, advocaat)

Verwerende partijen: Europees Parlement, Raad van de Europese Unie

Conclusies

— primair, de volgende passage nietig verklaren: „alsmede op de luchthaven met de meeste passagiersbewegingen in elke lidstaat” in artikel 1, lid 2, van richtlijn 2009/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 2009 inzake luchthavengelden (¹);

— subsidiair, de gehele richtlijn nietig verklaren;

— het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het Groothertogdom Luxemburg voert twee middelen aan ter ondersteuning van zijn beroep.

Met zijn eerste middel stelt verzoeker dat het beginsel van non-discriminatie werd geschonden op grond dat wegens de uitbreiding van de werkingssfeer van richtlijn 2009/12/EG tot de luchthavens „met de meeste passagiersbewegingen in elke lidstaat”, op een luchthaven als die van Luxemburg-Findel administratieve en financiële verplichtingen van toepassing zijn die niet gelden voor andere luchthavens die zich in een vergelijkbare situatie bevinden, zonder dat een dergelijk verschil in behandeling objectief gerechtvaardigd is. Verzoeker wijst in dit verband in het bijzonder op de situatie van de luchthavens van Hahn en Charleroi. Deze hebben hetzelfde verzorgingsgebied als de luchthaven van Findel en tellen elk een groter aantal passagiers dan deze laatste, maar moeten niet dezelfde verplichtingen in acht nemen. De aanwezigheid van grenzen tussen deze drie luchthavens kan geenszins een verschillende behandeling rechtvaardigen.

Met zijn tweede middel betoogt verzoeker bovendien dat de betrokken bepaling in strijd is met het subsidiariteits- en

evenredigheidsbeginsel. Om te beginnen is de tussenkomst op Europees niveau immers niet noodzakelijk om een situatie te reguleren die perfect op nationaal niveau had kunnen worden geregeld zolang de drempel van 5 miljoen passagiers niet wordt bereikt. Verder leidt de toepassing van de richtlijn tot ongerechtvaardigde extra procedures en kosten voor een luchthaven als die van Findel, die als enig bijzonder kenmerk heeft dat het een luchthaven is met de meeste passagiersbewegingen in een lidstaat, zonder dat deze omstandigheid werkelijk relevant is in het licht van de doelstellingen van de richtlijn.

(¹) PB L 70, blz. 11.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad van State (België) op 15 mei 2009 — Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh/Waalse Gewest

(Zaak C-177/09)

(2009/C 180/51)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh

Verwerende partij: Waalse Gewest Région wallonne

Prejudiciële vragen

- 1) Kan artikel 1, lid 5, van richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (¹), aldus worden uitgelegd dat het van de werkingssfeer van deze richtlijn uitsluit een wettelijke regeling, zoals het decreet van het Waalse Gewest van 17 juli 2008 betreffende enkele vergunningen waarvoor er dringende redenen van algemeen belang bestaan, die louter bepaalt dat er „dringende redenen van algemeen belang zijn aangetoond” voor de toekenning van stedenbouwkundige vergunningen, milieuvergunningen en globale vergunningen voor de handelingen en werken die zij opsomt, en die vergunningen waarvan wordt vastgesteld dat er daarvoor „dringende redenen van algemeen belang zijn aangetoond”, „ratificeert”?
- 2) a) Verzetten de artikelen 1, 5, 6, 7, 8 en 10 bis van richtlijn 85/337/EEG, zoals gewijzigd bij richtlijn

97/11/EG (²) en richtlijn 2003/35/EG (³), zich tegen een wettelijke regeling waarbij het recht om een aan een milieueffectbeoordeling onderworpen project te verwezenlijken, wordt toegekend bij wege van een wetgevende handeling die niet vatbaar is voor beroep bij een rechterlijke instantie of een ander bij wet ingesteld onafhankelijk en onpartijdig orgaan om de materiële en formele rechtmatigheid te bestrijden van de beslissing die het recht verleent om het project te verwezenlijken?

- b) Moet artikel 9 van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, gesloten op 25 juni 1998 en door de Europese Gemeenschap goedgekeurd bij besluit nr. 2005/370/EG van de Raad van 17 februari 2005 (⁴), aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten de verplichting oplegt, in de mogelijkheid te voorzien dat beroep kan worden ingesteld bij een rechterlijke instantie of een ander bij wet ingesteld onafhankelijk en onpartijdig orgaan om de materiële en formele rechtmatigheid van elk onder de bepalingen van artikel 6 vallend besluit, handelen of nalaten te bestrijden aangaande zowel de materiële als de procedureregels voor de toekenning van vergunningen voor projecten die aan een milieueffectbeoordeling zijn onderworpen?
- c) Moet artikel 10 bis van richtlijn 85/337/EEG, zoals gewijzigd bij richtlijn 2003/35/EG, tegen de achtergrond van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, gesloten op 25 juni 1998 en door de Europese Gemeenschap goedgekeurd bij besluit nr. 2005/370/EG van de Raad van 17 februari 2005, aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten de verplichting oplegt, in de mogelijkheid te voorzien dat beroep kan worden ingesteld bij een rechterlijke instantie of een ander bij wet ingesteld onafhankelijk en onpartijdig orgaan om de materiële en formele rechtmatigheid van elk besluit, handelen of nalaten te bestrijden aangaande zowel de materiële als de procedureregels voor de toekenning van vergunningen voor projecten die aan een milieueffectbeoordeling zijn onderworpen?

(¹) Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (PB L 175, blz. 40).

(²) Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 tot wijziging van richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (PB L 73, blz. 5).

(³) Richtlijn 2003/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 mei 2003 tot voorziening in inspraak van het publiek in de opstelling van bepaalde plannen en programma's betreffende het milieu en, met betrekking tot inspraak van het publiek en toegang tot de rechter, tot wijziging van de richtlijnen 85/337/EEG en 96/61/EG van de Raad — Verklaring van de Commissie (PB L 156, blz. 17).

(⁴) Besluit 2005/370/EG van de Raad van 17 februari 2005 betreffende het sluiten, namens de Europese Gemeenschap, van het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (PB L 124, blz. 1).